

PĂRINTELE GALERIU

Opera artistică, poetică și plastică a creatorului George Dumitrescu, înscrisă în patrimoniul spiritualității românești, vădește vocație harică și misiune. Revelează o nestăvilită destăinuire cu teme ce se înscriu în hotarele vieții, între geneză și finitudine – resimțite însă precum o trecere fără sfârșit, într-o succesiune cu întrezăriri și cu elanuri mereu înnoite. Se ivesc două lumi în interdependență – astfel încât procesul de tranziție se desfășoară străveziu prin Cruce spre Înviere.

De prețuit în arta poetului încă neconținută sa forță evocatoare și emoția mărturisirilor; dezvăluind zăcămintele trăirii, filtrate prin inimă și apoi cristalizate în versuri. Stihurile devenind poeme, învie nostalgia meleagurilor natale și se revoltă împotriva nedreptăților ce aparțin jumătății de veac în care l-au înscris meandrele destinului; totdeodată ele condamnă vidul spiritual și cascada căderilor morale din actuala primenire a generațiilor.

Cum pentru dânsul morala este expresia unui crez, el înalță concepția operei sale către o viziune filosofică, religioasă cu semne de împărtășire; – suferința nesfârșită atingând pragul deznădejdiei... a trecut – însemnând un alt „sfârșit“ al temerii de, așa numitul „implacabil sfârșit“.

Pitorescul, idilicul, meditația se sacrifică, autorul ajungând să se hrănească din verdeața dumnezeieștilor taine, care îi înnoiesc mereu creația.

Și așa, în suferință și tristețe metafizică, realizează osmoza între „profan și sacru“, între vremelnice și perene, concentrând intens clipa în dimensiunea veșniciei, năzuind tainic, nu doar la un „implacabil“ – ci la un transfigurat sfârșit.